

טאווה טאווה

סווא
סווא
Sawa Sawa

רוסה שומלי מושלה

אבדול ג'אבר דויקט

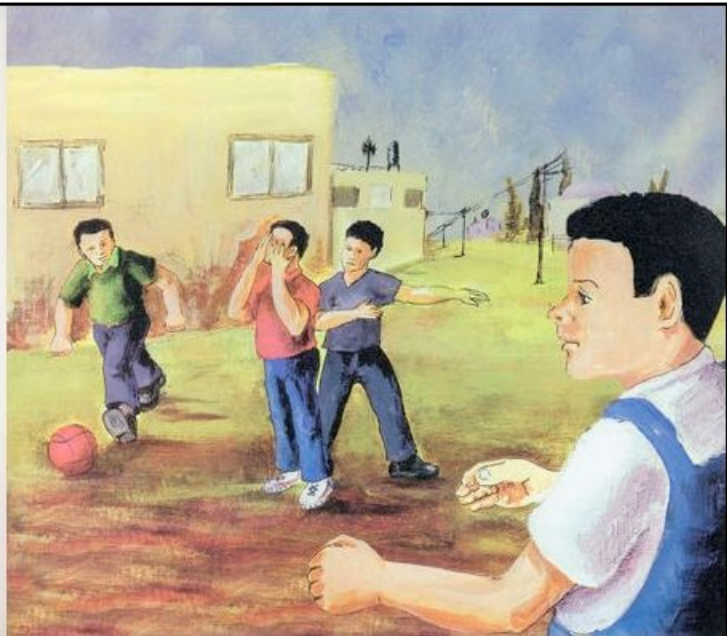
تالیف: روز شوملي مصلح

رسومات: عبد الجبار دويكات

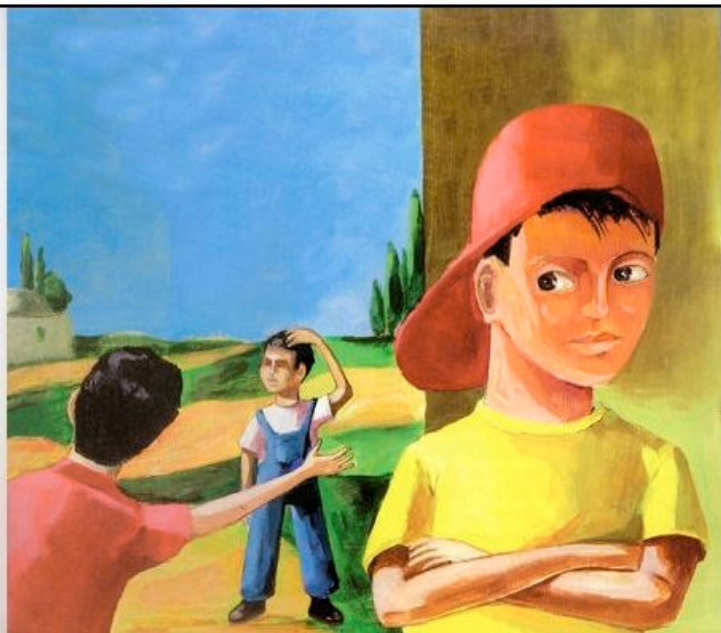
Author: Rose Shomali Musleh

Illustration: Abdul Jabbar Dwikat

פאריס שמח. "מחר אהיה בן
שבע" חשב "אזמין את חבריי
למסיבת יום הולדת."
כשהחברים ראו את פאריס
מתקרב קראו "פאריס! הנה
פאריס!"
"הוא ישחק אתנו" אמר אחד מהם.
"לא, הוא ישחק לצדנו" אמרו
האחרים.
אמנם פאריס היה הצעיר ביניהם,
אבל הוא היה זריז ומהיר במשחק
כדורגל.

"בוא ונשחק" קרא סמי. "כן, שחק אתנו"
אמר ראמי.
"הייתי רוצה לשחק, אבל אמא זקוקה לי.
באתי רק להזמין אתכם למסיבת יום
הולדת שלי מחר."
"אבל זה רק מחר" אמר אשראף "אז מה
כל כך דוחק?"
"מצפים לי בבית" ענה פאריס.
סמי צחק "בן צריך להישאר ולשחק" אמר.
"אל תספר לנו שאתה צריך לעזור
בעבודות בית" גיחך ראמי.
"רק בנות עושות עבודות בית" צחק
אשראף.

פאריס היה נבוך. "מדוע הם צוחקים ממני"
חשב.

אלך לשחק עם בת-דודי אמג'ד" אמר
"ואזמין אותה למסיבה שלי".

החברים שלו צחקו שוב.

סמי העמיד פני מופתע. "אתה משחק עם
בנות?"

"מדוע לא לשחק עם בנות" חשב פאריס "לא
חשבתי שבנות ובנים משחקים שונה."

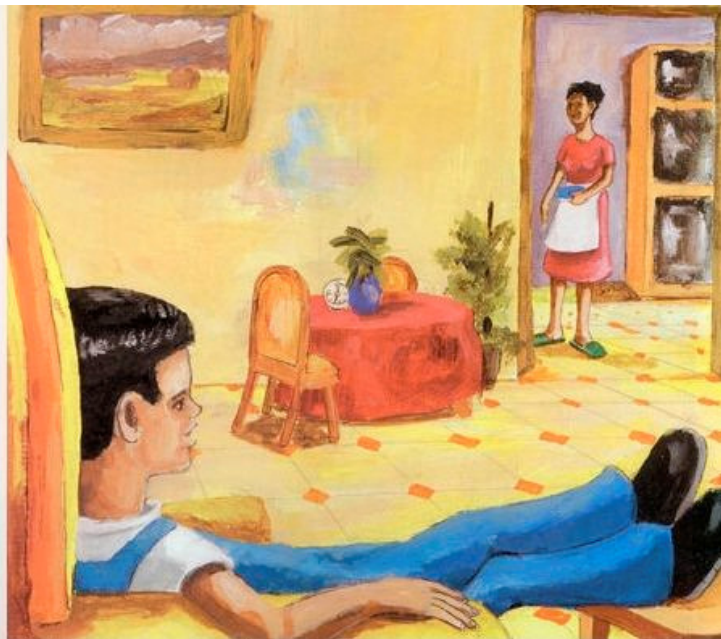
הוא תמיד עזר לאמא בעבודות בית ואהב
זאת. אבל צחוק החברים שלו גרם לו
למחשבות חדשות.

כשהגיע הביתה החליט להתנהג שונה.
עוד מהדלת קרא "אמא, איפה את? אני
רעב."

"אני במטבח" ענתה אמא "בוא לאכול."
אבל פאריס נכנס להלך למטבח. "אני
אוכל כאן!" קרא.

לאחרונה פאריס לא אכל מספיק ולכן
אמא לא התנגדה. היא הכינה לו אוכל
על צלחת והביאה לו.

פאריס אכל מעט ודחף את הצלחת "קחי
זאת חזרה" אמר.
אמא שמה לב שהוא מתנהג בגסות. "אני
עכשיו עסוקה" אמרה "תביא זאת
בעצמך."
אבל פאריס ענה "לא אביא את הצלחת
למטבח. מה? את חושבת שאני ילדה?"
אמא הופתעה מאוד.
"מי סיפר לך שבנים לא מביאים את
הכלים למטבח?" שאלה.
"אף אחד. אני רק יודע!" אמר פאריס.

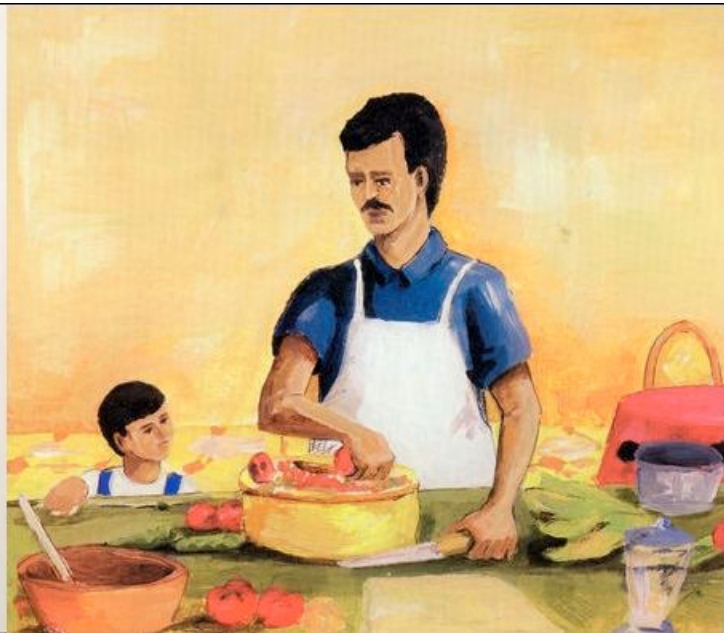

בדיוק אז הגיע אבא. הוא נכנס ישר למטבח.
"מקלאובה" אמר "אני אכין את הסלט."
"אם הבנים לא צריכים לעשות עבודות בית,
למה אבא מכין סלט?" השתומם פאריס.
ואז אבא שאל "איפה פאריס? הוא הרי אוהב
לעזור."

ואמא אמרה "הוא תכף יבוא, רק ירחץ את
ידיו!"

פאריס אהב מאוד לעזור בהכנת סלט, אבל
היום דאג שמישהו יראה אותו בעבודה.
ואז חשב "אבא עוזר במטבח. הוא גבר אבל
לא אכפת לו.

אולי זה בסדר לעזור במטבח."

הוא הלך לעזור לאבא, אבל כל הזמן הביט
בכוון הדלת. "מה יהיה אם החברים שלי
יראו?" חשב.
"מה קרה פאריס?" שאל אבא "מה מדאיג
אותך?"
ופאריס אמר "מה יהיה אם מישהו יראה שאנו
עובדים במטבח?"
אבא חייר, "זה מדאיג אותך?"
"ל..לא, כן, באמת כן."
"למה לא טוב שאנו מכינים אוכל?" שאל אבא.
"זו עבודת בנות" מלמל פאריס.
"אולי אנו זקוקים לבת שתכין לנו אוכל"
אמר אבא בצחוק.

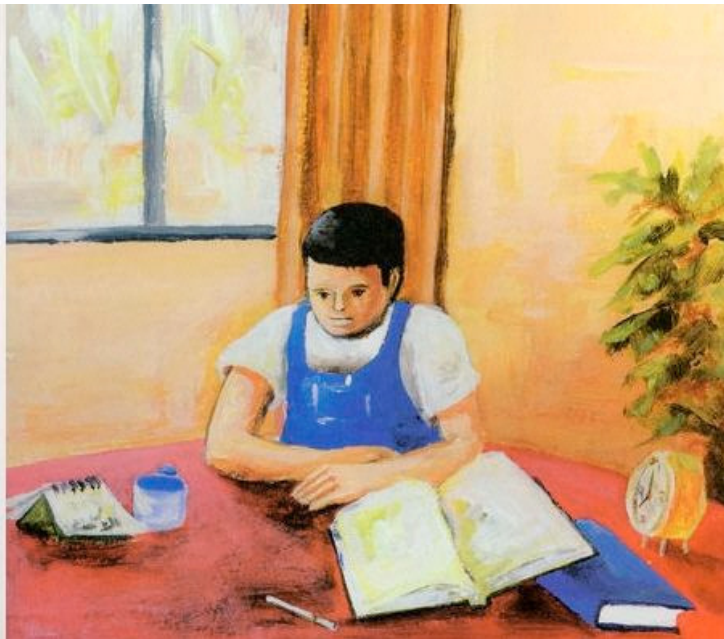
פאריס חשב על כך. "מה יהיה אם תהיה לי
אחות קטנה? האם אשחק אתה? האם אתן
לה לעשות את כל עבודות הבית? ואולי זה
יהיה נעים לשחק אתה."
אחרי הארוחה אמר אבא "בוא אתי. נבקר
אצל דודה."
פאריס אהב את הביקורים אצל דודה אבל
עכשיו לא היה בטוח.
"אני לא רוצה לשחק עם בנות, אפילו לא עם
אמג'ד" חשב.
אבא הרגיש שפאריס מהסס.
"אינך רוצה לבוא?" שאל. פאריס לא ענה.

כשפאריס ואבא הגיעו לבית הדודה ראו
את אמג'ד ואביה שותלים עצים בחצר.
אמג'ד קראה בהתרגשות "בוא פאריס!
הנה הפתעה" היא הצביעה על שתיל
"אולי תשתול עץ תפוח קטן. תוכל לשים
אותו קרוב לשלי."

אמג'ד עזרה לפאריס לנטוע עץ. ואחר כך הם התחילו להשקות את השתילים. פאריס נהנה מאוד אך לא רצה להראות זאת. וכל פעם כשאמג'ד שאלה האם הוא נהנה, ענה בלי התלהבות "אולי". אך בסוף הם התחילו להתז מים זה על זה ופאריס שכח בכלל על הלבטים שלו. הוא לא יכול היה להתאפק ולא להראות כמה הוא שמח. אפילו אבא שלו, מצדו השני של הגן שמע את הצחוק הרם שלו.

וכשחזרו שניהם הביתה ראו שאמא התחילה
להכין כבר את מסיבת יום ההולדת.
"טוב שחזרתם" אמרה "אני זקוקה לעזרה.
פאריס, בבקשה תעזור לי להכין את העוגה."
"ומה עלי לעשות?" שאל אבא.
"אתה מצייר יפה. תוכל לקשט את העוגה
כשתהיה מוכנה."
פאריס הסתכל איך אבא מצייר את שמו על
העוגה. "תן לי לעזור לך" אמר.
"אינך מפחד שמישהו יראה אותך?" התגרה
בו אבא.
"כבר לא" צחק פאריס.

